

SEM TEX(T)

II. ročník, No. 2

Časopis Obchodní akademie a Hotelové školy
Turnov

JAK PŘEŽÍT???

10 Kč

V tomto čísle najdete:

Zábavu, postřehy, názory

Co vše se stalo a co nás teprve čeká

Rozhovor s p. učitelkou Sudkovou a spoustu dalších zajímavostí

OBSAH:

Obsah, Tiráž, Úvodník	2
Jak přežít zimu?	2
Jak přežít školu	3
Jak přežít návštěvu zubaře	3
Jak přežít dovolenou	4
Přežije muž nebo žena?	4
Hlášky učitelů a žáků	5
Jak jsem ztroskotala	5
Superstar	6
Komix	6
Tučný trosečník	7
Jak přežívají slepí lidé	7
Terezín	8
Nejdražší hotel světa	8
Svět patří nám 2006	9
Státní maturity	10
Kurz studené kuchyně	11
Fotbalový turnaj	12
Exkurze	12
Rozhovor s absolventem	13
Trophée Bohemia Sekt	14
Ekologický kurz H2A	15
Víc než jen škola	16
Fotoromán	17
Čtení na pokračování	19
Rozhovor s...	21

Chtěla bych mít vytrvalost dubů a se stejnou zarputilostí, s jakou duby drží listy ve chvíli, kdy se zelená okrasa okolních listnáčů vybarví, spadá a zeteleje, si umět udržet svůj vnitřní klid. Letos však bylo hodně suché léto a podzim, takže v koruně mého stromu zbývá několik posledních lístečků. Jediná moje naděje je, že zima snad nebude tak dlouhá a jaro se brzy ukáže. ☺ Co nevidět tu jsou rodičovská sdružení. Jak to vypadá s vašimi korunami a s korunami vašich rodičů? ☹ Večírek H4A se skutečně vydařil nad všechna očekávání. Vedle původních dvou překvapení (břišního tance a stezky odvahy) se na „noc duchů“ konala překvapení tři. Moc nechybělo a převtělení budoucí maturantky v ducha skutečného se povedlo se vším všudy. Vzkaz Policie ČR: „Děkujeme, ale méně znamená někdy více“ ☹ Po večeru na počest zesnulých by tato třída vedle finanční podpory Jihoafričanky by tato třída měla zvažovat adopci některého ze semilských psů. Výzva redakce: „Pošlete kosti pro hafíka?“ ☹ Nechápu, že nikdo neadresoval redakci dotaz do sexuologické poradny Michala Hířeho a Kamily Prokůpkové. Vzhledem k nepřeborným zkušenostem redaktorů této nové rubriky je jasné, že jste se nemuseli bát, že by dotazy by nebyly zodpovězeny dostatečně erudovaně. Tak to vypadá, že všichni jste šťastně zamilovaní. ☹ Jak Vám chutná v nové jídelně? ☹ Pravda se ukázala: učitelé jsou opravdu nejlepší... alespoň ve volejbale! Snad tedy přežijí! ☹

▪ Soňa Flégrová

Jak přežít podzim a zimu?

Za okny je kolem nuly. S každým lístkem opadávajícím ze stromu je cítit přicházející zima. Barevný podzim se pomalu převléká do bílého, venku se dříve stmívá a je beznadějně sychravo. Padají první mrazivé vločky sněhu a naskakuje nám mraz po zádech.

Je vám smutno? Přepadají Vás chmury a černé myšlenky? Co uděláte? Nejlepší lék je rodina, přátelé a dobrý čaj. Ještě lepší posezení u krbu a hezky si povídat. Chvilí vynechat televizi a jen tak si odpočinout. Příroda je krásná tak pořádně se obléci a „šupky dupky“ ven s přáteli, pobavit se a z první sněhové nadílky postavit sněhuláka. To vše Vám přispěje k dobré náladě a ani si při tom nezapomenete na chlad a mraz co kolem Vám proudí. Prostě nejlepší lék jaký kdo může naordinovat, radost, potěšení a veselá mysl.

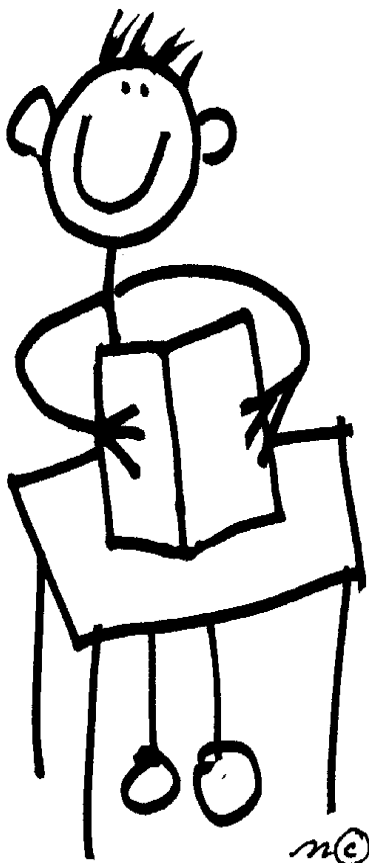
Nesmíme život pouze přežívat, ale velký dar je umět si ho užívat!!!

▪ Nikol Bárová

Jak přežít školu???

Všichni určitě dobře známe ten pocit, kdy se nám hromadí samé špatné známky a už nás neuklidňuje ani heslo „jedna pětka - žádná pětka“, ale co s tím? Čtvrtletí a třídní schůzky se nebezpečně blíží, nám se pořád nechce učit a když se konečně jednou něco naučíme, tak je v testu samozřejmě něco jiného.

Základem úspěchu je chodit do školy a vést si sešity nebo alespoň vlastní učebnice. Ptáte se, k čemu vám pomůže vést si sešity, když se z nich stejně učit nebudete? Nikdo neříkejte, že máte tak nabitý odpolední program, že si k večeru neuděláte ani trochu času, abyste si napsali na kus papíru obsáhlý tahák. Jestli ten čas opravdu nemáte, tak můžete spoléhat na některé spolužáky, kteří si ten čas udělali, napsali tahák na počítači a nechají vám ho okopírovat (nová školní kopírka ve studovně je na to úplně ideální). Jestli se ani nikdo takový u vás ve třídě nenajde, tak si zřejmě budete muset odříct tu dlouhou frontu v bufetu a následně i svačinu a alespoň popsat svoje končetiny nebo lavici. To už je ale nebezpečnější, na to i ti „nasleplí“ učitelé

často přijdou.

Další oblíbenou metodou je na písemky prostě nechodit, ale to jenom u učitelů, kteří nechávají dopsat stejné písemky dodatečně. Naučit se obsah dvou písemek (oddělení A a B) snad není pro nikoho takový problém, ale komu se pak chce dopisovat si písemku ráno v 7:00 nebo naopak odpoledne po škole???

Jestli všechny metody, jak přežít písemku, máte už dostatečně zvládnuté, tak zbývá už jen problém ústního zkoušení. Většinou učitel slyší všechnu náповědu od třídy líp než nahluchlý žák. Tady taháky ani nic podobného nefunguje. Tak jak přežít zkoušení? Buď se jednou za čas naučit a nechat se vyzkoušet dobrovolně, nebo se opět začít řídit heslem „jedna pětka - žádná pětka“.

A jestli vám ani tohle nestačilo, tak pamatujte, čtyřka je dostatečná, tudíž postupující. A dobrá nálada sice nevyřeší tvoje problémy, ale nas*** tolik lidí, že si ji stojí za to udržet.

▪ Sandra Vítová

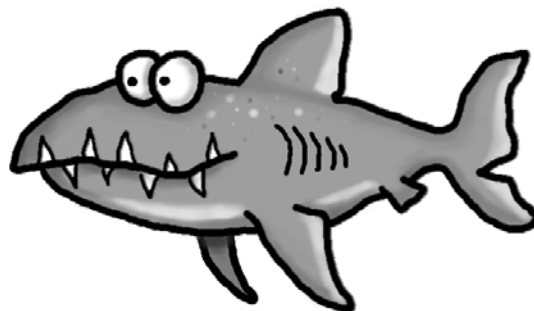
Jak přežít návštěvu u zubaře???

Nevím jak vy, ale já se vždycky alespoň trochu bojím chvíle, kdy mám jít na kontrolu k zubnímu lékaři. Pokud to jde, snažím se tento den co nejvíce oddálit. Avšak nakonec stejně jít včas musím, protože moje mamka navštěvuje stejného zubního lékaře. Proto když se objednává ona, automaticky objedná i mě. A kontrole se nevyhnu. Když už vím o termínu, a vím, že opravdu tam jít musím, snažím se na to co nejlépe připravit, i když to někdy moc nejde. Před touto návštěvou se snažím ještě více zvýšit hygienu dutiny ústní ●.

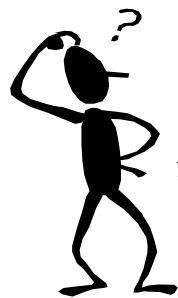
V den D mi nezbývá nic jiného, než tam opravdu jít. V čekárně si chvíle zkracuji čtením časopisu. To mi pomáhá nesoustředit se na to, co mě čeká v ordinaci. Jakmile sestřička vejde do čekárny a volá mé jméno, najednou všechno nabírá takovou rychlost, že nestačím ani o čemkoli přemýšlet. Vždycky se snažím nedávat obavy najevo a tím ze mě alespoň částečná nervozita spadne. Paní doktorka je hodná a při kontrole se mnou navazuje odlehčené téma. Díky tomu kontrola probíhá v pohodě.

Po každém odchodu si říkám, že nikdy to není tak hrozné, abych měla velký strach z kontroly. Ale historie se stejně opakuje...

Tímto článkem jsem vám chtěla dokázat, že návštěva u zubního lékaře není až tak dramatická. Chci vám všem tímto říct, že je lepší absolvovat pravidelné návštěvy, než jít jednou s velkými bolestmi, protože se tomu člověk stejně nevyhne. Mimochodem, už jste byli letos pozdravit svého zubaře?

▪ Jitka Špačková

Mise: Jak přežít dovolenou s rodiči!

Máte také ten typ rodičů, který nikdy neví, kdy jejich dítě vyrostlo? Jedete s nimi na dovolenou?? Zde je pět bodů, jak ji úspěšně a bez ranění citů rodičů přežít!

1. Jste na letišti a vaše matka vás neustále v něčem napomíná?

- Neponižujete se slovy: „Maminko já vím! Už nejsem malá/ý!“, nýbrž musíte s maminkou souhlasit, aby po příjezdu vyšly vaše plány!
- Tudíž: „Ano maminko, pokusím se o to, abys' to už vícekrát nemusela opakovat!“

2. V letadle maminka přefikává každou větu po letuše nejméně dvakrát, abyste všemu důkladně rozuměli?

- V žádném případě se nesažte mamince vysvětlit, že máte uši a slyšíte vše, co letuška říká!
- Nýbrž si nasad'te sluchátka od diskmana nebo MP3 přehrávače a mamince celou cestu nevěnujte pozornost!

3. Po výstupu z letadla na mamčinu otázku: „Pamatuješ si vše, co jsem ti říkala v letadle?“ reagujte:

- Nikdy nesmíte přiznat, že jste maminku poslouchali pouze v bodech pro vás důležitých, neboť maminka by mohla dostat záchvat křiku a to by pro ostatní bylo krásné divadlo!
- Proto odpovězte: „Ano maminko, souhlasím se vším, co jsi řekla!“

4. První večer, první plánovaná společná večeře?

- Nevymlouvejte se na nevolnost nebo tak, to byste také mohli pěkně zbytek dovolené strávit v posteli!
- Musíte co nejlépe naznačit, že byste šli samozřejmě rádi s nimi, ale vzhledem k tomu, že tatínek s maminkou chtějí být určitě rádi sami, spokojíme se s penězi na vlastní večerní program! (Maminko, tatínku, nerada bych vám kazila tak krásnou příležitost, abyste byli sami, svou drzou a bezpochyby i nudnou přítomností. Viděla jsem kousek odtud takovou malou diskotéku, bar či restauraci, kterou bych ráda prohlídla a posléze Vám něco mohla doporučit! Kolik sebou máte?)

5. Maminka ráno kypí radostí z předešlé noci a vy jste ještě stále jak mátohy po večeru plném zábavy a maminka má o vás i váš ranní vzhled přehnanou péči?

- Nesnažte se ji odpálkovat, že je sice prima, že má zájem, ale že vy rozhodně ten zájem nemáte!
- Snažte se využít této situace a mamince vnutit tento pocit po celý týden! (No vidíš mamí jak ti to dnes po ránu sluší! To máš určitě po té báječné večeři co jsme včera měli s tat'kou! Jistě vám prospěje jít znovu!)
- Pokud se vám tohle povede máte vyhráno!

Takže pokud jste splnili misi a tohohle se vám podařilo dosáhnout, blahopřeji k přežití dovolené s rodiči! Přeji šťastný výběr slov! Teď už jen přežít návrat do reality! Ale to zas příště...:o)

▪ Markéta Mužíčková

Přežije muž nebo žena?

- Jednou se potkali perfektní muž a perfektní žena.
- Po perfektním chození měli perfektní svatbu.
- Jejich společný život byl, samozřejmě, perfektní.
- V jednom zasněženém, bouřkovém Štědrém dni perfektní pár jezdil ve svém perfektním autě, když uviděli na kraji cesty sedět nešťastného člověka.
- Jako perfektní pár zastavili, aby pomohli. Tam stál Santa Klaus s velkým baťohem hraček.
- Aby nezklamali žádné dítě na Štědrý večer, perfektní pár naložil Santa Klause a jeho hračky do svého auta a už byli všichni na cestě a rozdávali hračky...
- Bohužel, stalo se neštěstí a perfektní pár a Santa Klaus měli po cestě nehodu.
- Jenom jeden z nich nehodu přežil.

➤ Otázka: Kdo přežil?

- Přežila perfektní žena. Ona je totiž jediná, kdo opravdu existoval. Každý přeci ví, že žádný Santa Klaus není a není ani nic takového jako perfektní muž.
- Ženy přestaňte číst, to je konec vtípu. Muži pokračujte.
- Takže když neexistuje žádný perfektní muž ani Santa Klaus, žena musela řídit auto. To vysvětluje, proč se stala dopravní nehoda.
- A kromě jiného, jestli jste žena a stále toto čtete, jen to potvrzuje jinou skutečnost: ženy nikdy neposlechnou!!!! ●

▪ Nikol Bárová

Hlášky učitelů a žáků

Občas i naši učitelé(a nejen oni) mají svůj den a vyplodí ve své myslivně opravdu věci, kterým se prostě musí smát. No, posuďte sami:

Pí Bičíková: Josefe, pošlete mě někam...

Pan Tůma: řamstneme do kalkulačky...

Pan Tůma: Koliáš má jen jednu kouli...

Paní Valešová: Já se z toho po..ru (*vybuch třídy*). Říkala jsem, že se posměju.

Rozhovor dvou studentů naší školy: „Hele kdo jde!“

„No kdo jde?“

„No tady, kdo jde!“

„Nikoho nevidím. Kdo teda jde?“

Pan Věchet: Zapneme si přítele Worda.

Pan Špetlík: Přátelé, to by byl malér.

Zadáme si do vyhledávače-třeba Google.

z písemky jedné studentky: „Hospodine, pomiluj ny“ je nejstarší česká píseň... později zlidověla a stala se naší státní hymnou...

z jiné písemky: Verlaine a Rimbaud: homosexuálové a pedofilové...

▪ Kristýna Školníková a Soňa Flégrová

Jak jsem ztroskotala

Jednou o prázdninách jsme si s mojí kamarádkou Ivou naplánovaly výlet na Bezděz. Určitě si pomyslíte, že je to trošku dětinské, ale to jste ještě nezažili naše výlety. Jelikož to byl náš třetí výlet v řadě, bylo nám jasné, že i přes všechnu naši snahu, to nedopadne dobře. Jak se časem ukáže, měly jsme pravdu.

Začalo to hned ráno. Přišly jsme na nádraží, upozorňuji, že včas, koupily jsme si jízdenku a šli si sednout na perón. Seděly jsme a seděly, až jsme zjistily, že nám vlak ujel. Chtěly jsme to vzdát, ale probudila se v nás bojovná nálada, tou dobou jsme ještě nějakou měly, a počkaly na další vlak. Cesta na Bezděz vlakem byla docela srandovní. Vystoupily jsme na zastávce Bělá pod Bezdězem a byly nad míru spokojeny. Během prvních deseti minut cesty ze zastávky k městu jsme stihly zabloudit. Asi po čtvrt hodině jsme konečně zase našly správnou cestu, a dokonce i jednoho živáčka. Zeptaly jsme se ho, jak daleko je ještě Bezděz. Zpočátku jsme jeho záchvat smíchu a neschopnost promluvit nechápaly. Opravdu jsme tou dobou ještě netušily, co je mu tak k smíchu. Když toho milého pána záchvat přešel, řekl nám, že to máme ještě asi 13 km! Pochopily jsme. Vystoupily jsme na špatné zastávce. I přesto jsme se vydaly dál.

Pospíchaly jsme, jak se dalo, ovšem do cesty se nám připlétl další, ještě milejší pán. Během následující 3/4 hodiny jsme se dozvěděly jeho kompletní životopis, také již víme, kde bydlí jeho dcera a dokonce naprosto přesně známe historii pana Valdštejna v českých zemích. Když se nám konečně podařilo utéct panu Benešovi z dosahu, mohly jsme pokračovat v cestě. Po třech kilometrech jsme konečně dorazily do města. Padly jsme na nejbližší lavičku a rozhodly se, že se pokoukáme tady, a pak vyrazíme na zpáteční cestu. Měly jsme to udělat.

Naše zvědavost a odhodlání vidět Bezděz totiž nakonec vyhrály, a tak jsme se nechaly autobusem odvézt až pod Bezděz. Cestu přímo na Bezděz a zpět jsme stihly v opravdu rekordním čase, ale po chvíli jsme zjistily, že jsme spěchaly zbytečně, jelikož zpět na nádraží to už nestihneme. Zradil autobus, zradily vlakové spoje, zradil mobilní signál, a dokonce i řidiči všech osobních automobilů, co projeli kolem nás, když jsme se v naprostém zoufalství snažily stopovat. A tak jsme tam ztroskotaly.

Odpoledne se pomalu chýlilo ke konci a my seděly zoufalé u silnice a vidina nějaké lepší budoucnosti prostě nebyla na blízku. Hodlaly jsme si pomalu začít stavět přechodné bydliště v obilném poli. Měly jsme všechno, co jsme nepotřebovaly: mp3 přehrávač, rtěnku, řasenku, zpáteční jízdenku, ale nůž, baterku a nebo alespoň něco, co by připomínalo provaz, jsme nevedly. Místní vesničané, mimochodem velice nedůvěřiví, nás ani nenechali zavolat! Bylo nám do breku.

Náhle se nad námi slítvalo samo nebe, nebo spíše prodáváči jahod, kteří vedle nás trávili celou odpoledne. Celou dobu se bavili na náš účet, ale nakonec přece jen pookřáli a odvezli nás alespoň do Mnichova Hradiště. Odtud už nebyl problém se do našeho milovaného Turnova dostat. Domů jsme se dostaly za tmy. Rodičům jsem řekla, že vlak měl opravdu veliké zpoždění a dodnes pravdu tajím, se strachem, že by mě už víckrát nikam nepustili, protože at' si říká kdo chce co chce, to naše ztroskotání nakonec bylo opravdu zábavné a já doufám, že příští výlet bude alespoň takovýhle, ne-li ještě lepší.

▪ Pavla Kohoutková

Superstar

Eliška právě vyšla se slzami v očích. Důvod? Eliška má příliš silný hlas na postup.

Fenomén Česko hledá Superstar zná snad každý člověk. Buď obdivuje odvahu lidí, kteří jdou s vervou do soutěže, anebo odsuzují soutěžící za to, že se neumí nijak jinak zviditelnit než pomocí medií – lehce získaná popularita, řekněme. Jenže co když si uvědomíme, že poměrně velká část našich současných hvězd vzešla právě z takových podobných soutěží své doby, jako je právě tato, jen o něco méně komerčněji. Ne, že bych byl nějakým fandou této soutěže. Nesleduji každý díl, abych zjistil, kdo postupuje a kdo bude další SUPERSTAR, ale když tam máte někoho známého ☺ tak sedíte u televize a čekáte až uvidíte jeho/její tvář...

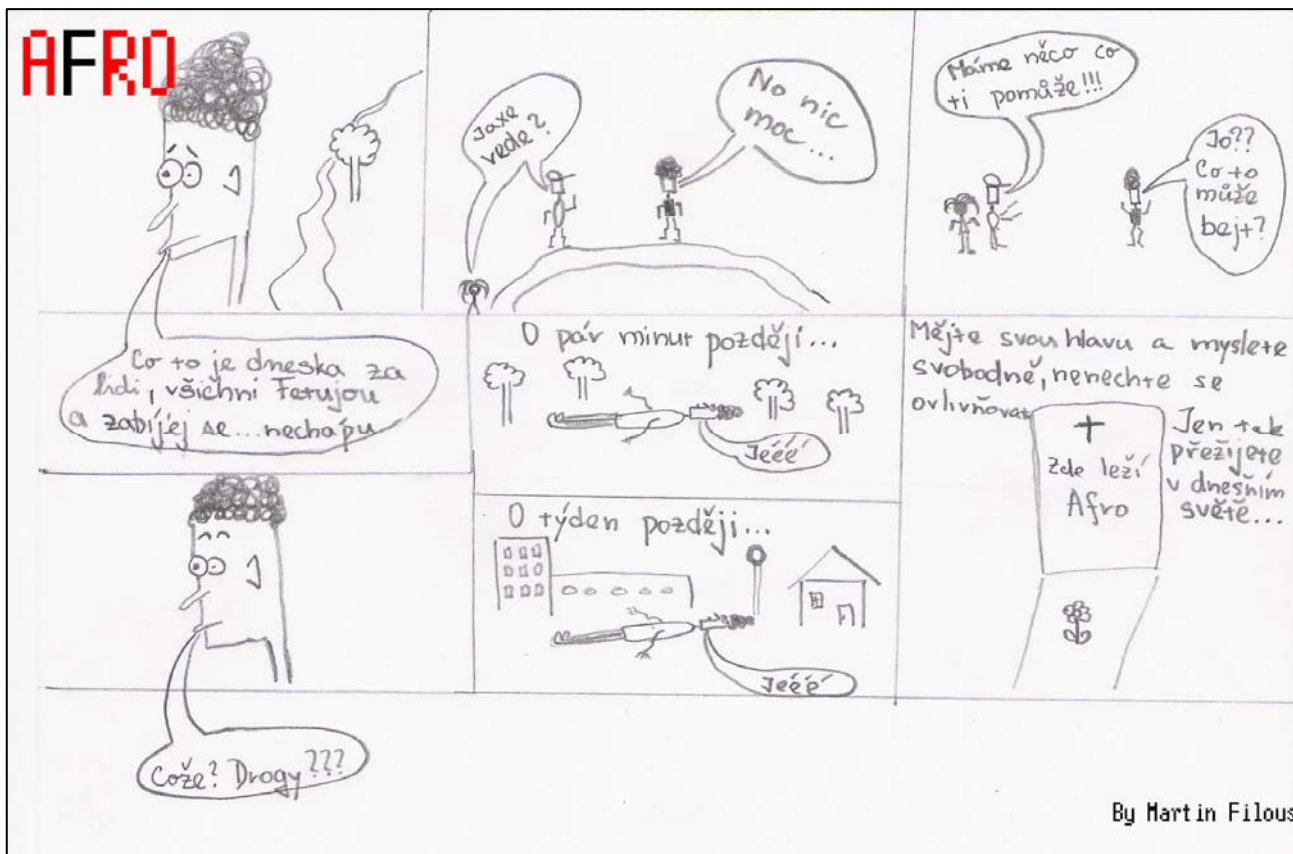
Eliška pracuje jako číšnice v restauraci v Kosmonosích, kde jsme se také seznámili. Není to zrovna jedna z holek, které tráví celá odpoledne v nákupních centrech, v kadeřnictvích a nemá minimálně tři kreditní karty. Neřekli byste do ní, že by do podobné soutěže šla. Proto mě překvapilo, když jsem zjistil, že Eliška postupuje z prvního kola dál. Proč mi nikdo nic neřekl? ☹

S Eliškou jsme si sedli po zavírací době restaurace k šálku piva, k cigaretě a až neuvěřitelně blízko jukeboxu. Po pár doušcích jsem Elišku donutil zaspívat nějakou „její oblíbenou“ v jukeboxu v karaoke. A že jí to šlo !!! Když jsem ji slyšel (ne že bych byl nějak přecitlivělý, ale tohle ta frajerka dokáže udělat s každým) zaslzely mi oči – bylo to, jako když jste vedle někoho, kdo to fakt umí a ne když máte ten pocit, jako když slyšíte zpívajícího souseda ve sprše, kterého se pravidelně pokoušíte zpacifikovat boucháním do zdi. Bylo to tak super – jiné slovo proto nenacházím.

Elišce fandili snad všichni štamgasti z podniku. Eli měla dost šancí na to, aby postoupila hodně daleko. Zarazil mě ovšem výrok pana Klezly. Něco na způsob: slečna má moc silný hlas, můj verdikt zní: ne. Pokud smím vyjádřit svůj názor, na Eliščin hlas, nebo na hlas jako takový, myslím si, že korigovat míru hlasitosti umí snad každý ne? Rozhodně bych nešel na koncert, jen abych slyšel, jak Eliška šeptá do mikrofonu hardrock. Někdy mi připadá, že absolutní laik by rozhodoval lépe než profesionál, v konkrétním případě pana Klezly. Slečna Krupičková si z toho ale nic nedělá. Nejen proto že je to holka „mazák“, ale i proto, že je to další zkušenost a motivace, aby si splnila svůj sen.

▪ Jakub Maruška

Komix

Tučný trosečník

O prázdninách roku 1365 si anglický kupec Freddy Jones vyjel do Ameriky za obchodem. Jeho žena s ním nechtěla plout, protože říká, že Jones jistě ztroskotá. Freddy vyjel ráno za úsvitu. Moře bylo klidné a na obloze jen pár malých obláčků. Do večera doplul do čtvrt cesty. V noci kolem jedné hodiny ranní ho probudila ohromná rána. Jeho koráb se kymácel z jedné strany na druhou. Jones se uhodil do hlavy a upadl do bezvědomí.

Ráno když se probudil, všiml si, že není na lodi, ale na písčité pláži s jemným pískem. Rozhlédl se, obešel pobřeží a zjistil, že je na pustém ostrově kdesi na zemi. Byl z toho smutný a chtělo se mu brečet. A taky že brečel. Chtěl co nejrychleji pryč z tohoto ostrova, a tak se rozhodl, že si postaví vrtulník a z ostrova odletí. Ale nejprve si musí opatřit něco k jídlu. Na jedné z kokosových palm viděl šipku k M^cdonaldu, který je prý jen sto metrů od této palmy. Vzal svou maxikartu a šel si vybrat eura do bankomatu. Koupil si „ostrov menu“. V balíčku dostal cheesburgera, kokosové mléko, přeslazenou coca colu a přesolené hranolky. Platil pouze šest euro. V klidu posvačil, rychle doběhl na WC a ulevil si.

Po cestě z fastfoodu potkal mechanika, který měl na krku cedulku: „prodám vrtulník za pět centů“. Freddy ani chvíli neváhal a vrtulník ihned odkoupil. Ale zjistil že ve vrtulníku není ani kapka nafty. Prošel celý ostrov ale benzinovou pumpu nikde nenašel. Až k večeru našel cedulku, na které bylo, že 900 metrů pod ní je nafta přímo do vrtulníku.

Z kokosové skořápky si vyrobil jakousi lopatku, kterou chtěl vykopat devět set metrů zeminy. Kopal hodiny, dny, měsíce i roky a celé tyto roky se stravoval u M^cdonalda. Jednoho večera, po šedesáti šesti letech jeho života, konečně narazil na něco tekutého. Byla to ona zázračná nafta.

Naposledy si na tomto ostrově došel na oběd a připravil se k odletu. Náhle ladně vzlétl a sledoval ostrov, na kterém strávil skoro celý svůj život. Najednou pocítil, jak jeho vrtulník klesá pod tíhou miliónů cheesburgerů a hranolek. Jeho vrtulník se ztratil pod temnou hladinou Pacifiku.

Jistě hodně z vás četlo knihu Robinson od Daniela Defoe, který popisuje příběh zprva mladého chlapce a poté zdatného muže na pustém ostrově. Toto bylo jeho upravené a zkrácené vydání.

▪ Jiří Kraus

Jak přežívají slepí lidé

Zkoušeli jste si někdy představit, jak se žije lidem, kteří nevidí, nebo vidí velmi špatně? Znáám spoustu lidí, kteří když vidí někoho se slepečkou hůlkou, odvracejí zrak, přecházejí na druhou stranu silnice apod. A proč?! Protože netuší, jak se chovat! Já vám teď popíšu, jaké věci pomáhají slepým lidem zařadit se do společnosti.

To, čeho si na slepém obvykle všimneme nejdřív, je bílá (slepecká) hůlka, která slepým pomáhá orientovat se v prostoru. Krouží hůlkou před sebou, aby zjistili jestli tam není nějaká překážka. Dalším způsobem, jak se orientovat je slepecký pes, ale používá ho asi jenom 1% takto postižených lidí.

Asi každý slyšel o Braillově písmu, díky němuž mohou lidé postižení slepotou číst knihy, které se jím píší. Jedná se o soustavu znaků, které se pomocí bodů vytlačují do papíru. Každý znak má určitý počet bodů v určitém uspořádání. Podrobněji to nebudu popisovat, je to moc složité☺. Méně známým slepeckým písmem je písmo Moonovo, což je jednoduše řečeno do papíru vytlačena latinka. V dnešní době jsou už i vyvinuty speciální technologie, umožňující práci s počítačem a dokonce i internetem! A aby to nebylo málo a slepí lidé se mohli skutečně cítit jako kdyby viděli, je spousta běžných spotřebičů mluvících, díky čemuž je slepí mohou obsluhovat.

Tak teď víte, jak se slepí zařazují do společnosti, a já doufám, že už nebudete přecházet silnici, protože věřte tomu, že to cítí a je jim to nepříjemné. Snažme se je podpořit, aby se mezi námi cítili dobře.

Jako výborný příklad toho, jak lze žít, ukazuje Andrea Boccelli, který je i přes svoje postižení vynikající zpěvák.

▪ Iva Andrejsová

Boj o přežití každý den: GHETTO TEREZÍN

Terezín, město hrůz druhé světové války a tragický symbol utrpení desetitisíců nevinných obětí, které zde zemřely v době nacistické okupace Československa.

Vězni zde bojovali o svůj život den co den! Nejen s nemocí, hladem, těžkou prací, příšernými podmínkami, v kterých byli nuceni žít, ale především se nelidskostí většiny hlídačů.

Terezín, když vyslovíte jméno tohoto města, mnoho lidí

si okamžitě vybaví utrpení židů a příslušníků jiných menšin, kterých se týkal vyhlazovací plán Hitlera. Já jsem toto smutné místo navštívila a už při příjezdu to na mě působilo velmi emociálně. Možná i protože první věc kterou jsem spatřila, byl kříž uprostřed pole a kolem samé náhrobky. Sám vchod je velmi temný, snažila jsem se vcítit do pocitů lidí, kteří sem byli deportováni a musím přiznat, že si to nedovedu představit, co cítili. Úzkost, strach, bezmoc? Uvnitř můžete nahlédnout do ponurých cel, místností pro ubikace vězňů a místností pro strážce. Informace, že v místnosti o rozloze 6 x 3,5 metrů bylo v nejtěžší době ubytováno až 70 vězňů, je nepředstavitelná, po 16ti hodinové pracovní době dostali krajíc chleba a k odpočinku jim musel stačit kousek na stání. Ležení bylo naprosto nemyslitelným komfortem. Návštěvníci si mohou také vyzkoušet pocit sklíčenosti v cele bez oken, kde není nic než tma a ticho. Do těchto cel byli zavíráni vězni většinou na mnoho dní a to za jakýkoliv třeba i minimální prohřešek proti pravidlům. Já jsem si to vyzkoušela a s klidným svědomím mohu konstatovat – „už nikdy víc!“ Utrpení kterým si vězni museli projít si nikdo nedokáže představit, co doopravdy cítili vědí jen ti jenž tu byli zavřeni. Branami Malé pevnosti prošlo na 32 000 mužů a žen. Přímo zde zahynulo v důsledku hladu, týrání a nedostatečné lékařské péče a hygieny 2 600 vězňů, další tisíce jich zahynuly po deportaci z Terezína.

Proto na vzpomínku utrpení desetitisíců lidí vznikl Památník Terezín původně jako Památník národního utrpení roku 1947. V České republice je jedinou institucí svého druhu. Jeho posláním je uchovávat památku obětí rasové a politické perzekuce v letech nacistické okupace, rozvíjet muzejní, výzkumnou a vzdělávací činnost, tak i pečovat o místa spojená s utrpením a smrtí desetitisíců obětí vlády násilí.

Návštěvu této památky na naši hořké minulost rozhodně všem doporučuji. Informace, které lze zde získat, za to rozhodně stojí. A nebudete sami; za uplynulý rok navštívilo Terezín přes 248 000 turistů.

▪ Lenka Rousová

Nejdražší hotel světa

Tak tu pro Vás mám něco ze světa. Všichni z Hotelové školy by určitě rádi věděli o nejdražším hotelu světa, tak pozorně čtěte! ☺ Nejdražší hotel světa se nachází ve Spojených arabských emirátech ve městě Abu Dhabi a jeho majitelem je samotná vláda. Vybudování hotelu přišlo zhruba na 70 000 000 000 Kč o takové částce bychom si mohli nechat jen zdát ☺. Hotel je v podobě zámku a leží na pouštním písku a zdobí ho 114 kopalů (to musí být opravdu zajímavé...). Podlahy z mramoru, zlato všude, kam se jen podíváte; bazén dlouhý 150 metrů, sály, zahrada, soukromé písčité pláže... Výzdobu tvoří také 18 000 růží, které se mění každé 3 dny (což přijde na 70 000 000 Kč ročně). Pokoje jsou vybaveny ovladačem s dotykovou obrazovkou, kterým ovládáte úplně celý pokoj (klimatizace, obrovské plazmové televize, komunikaci s recepcí, surfování na internetu atd.). Hotelová datová síť je vysoce zabezpečena britským standardem, který používají všechny světové banky. Výstavba tohoto pouštního zámku trvala tři roky. Výsledkem je 12 000 000 zařucených hřebíků, 102 výtahů, 20 luxusních restaurací, 3022 luxusních pokojů a 92 apartmánů. Tak myslím, že by si takový luxus nechal líbit každý z nás...

▪ Nikola Sluková. H3B

Svět patří nám 2006

Nervy praskají, dusno ve vzduchu je takřka hmatatelné. Bledé tváře soutěžících z dvanácti družstev mluví za vše. Je to tu po roce zas: soutěž „Svět patří nám“. Nám to nedalo, a tak jsme se zeptali dvou slečen Zdeňky a Andrey z SSOŠ PRIMA Rýmařov, jestli jsou nervózní. Ony „naprosto suverénně a v klidu“ odpověděly: „No... no... nervózní... no... né... no...“ Toliko o náladě soutěžících před soutěží. I když z hlediska nezaujatého diváka se dá celou atmosféru před akcí dost vychutnat, na druhou stranu však zajisté i Vy znáte ten pocit, když máte jít s kůží na trh. Vůbec jim to nezávidím.

Na těchto akcích je zajímavé sledovat učitele z jiných škol, jak si navzájem třesou pravicí, ale v jejich očích je vidět touha uzrít na stupíncích vítězů právě jejich soutěžící, které zajisté v potu připravovali. Vítěz však může být jen jeden, v tomto případě jedno 3 členné družstvo.

Židle obecnostva se zaplnily a utvořily kolem soutěžících jakýsi pomyslný kotel. Sállem se nese nadšené štěbetání, jen soutěžící jsou až nepřírozně tiší. Pan Tůma si ještě v duchu opakuje úvodní řeč a zdá se být bledší než všichni soutěžící dohromady. Ale není se čemu divit, vždyť soutěž ležela z velké části právě na jeho bedrech, takže „potlesk“ pro něj a pro paní Mikulovou, která zařizovala soutěž s panem Tůmou a díky níž dostali soutěžící najíst a taky napít, je na místě. Já, jakožto prostý divák, jsem však seděl s kručícím žaludkem a dvackou na vlak v kapse.

A už to přichází, rozruch v sále ustal jako když utne a pan Tůma uvedl osmičlennou porotu a zahájil tak soutěž. Ředitel Otakar Špetlík pak za velké ovace diváků upřesnil sestavení poroty. A maratón disciplín se mohl rozběhnout. Začali jsme upoutávkou na dovolenou v kraji, ze kterého to které soutěžní družstvo pocházelo. Po tolika výkonech mladých studentů by i starý kořen, zvyklý jen na postel, někam jel. I když nervozita soutěžících udělala své a někdy až bylo člověku trapně za ně. Druhá disciplína probíhala souběžně s tou první, bylo jí představení vlastní školy.

Po těchto disciplínách se porotci sešli, aby dali hlavy dohromady a shodli se na tom, kdo že to podal prachmizerný a kdo skvělý výkon. V pauze se konala prezentace Czech turismu, a to přesněji soutěže „Turisté vítání“, a jiných pro ty z nás, kterým se zalíbilo ve světle reflektorů. Sčítání bodů bylo tvrdé a studenti naší školy předvedli trapný výstup, kdy povzbuzovali nejvíce naší školu, výrazně nejvíce. Možná, že by si měli taky vyzkoušet jet na jinou školu do úplně cizího prostředí a po tomto jasném výstupu si vyzkoušet oddělat ještě tři další disciplíny, možná by to chtělo krátké zamyšlení...

A mohla se rozběhnout třetí disciplína, upoutávka na určité poutní místo v regionu, odkud mladí „cestoruchaři“ pocházeli. No a já jsem se konečně dočkal skutečně vtípného projevu studenta, který „bohužel“ měl doma jinou prezentaci, než kterou mu tu pouštěli, (tleskám) pro mě špička dne. Děkuji tímto za příjemné oživení soutěže. A bylo to tu zas, tvrdé sčítání bodů. Konečně bez trapného výskání a hvízdání.

No a přišlo to, co by mě asi sklátilo, mapy. A to nejprve ČR a pak EU. Jen pro představu: za dvě minuty Vám přes obrazovku přelétne pět obrázků a Vy máte zakreslit do mapy, kde že jsou. Skutečně těžká disciplína,

pro naši dosud jasně vedoucí školu tvrdý pokles z prvního místa na druhé.

Poslední disciplína se orientovala spíše na ekonomické schopnosti studentů, a to formou úlohy, která se týkala převodu peněz. Zasloučil sem, že minulý rok ji neudělal nikdo. Ts, ts, ts, ts, snad tentokrát budou mít studenti větší štěstí. Úloha paní Mikulové nás málem srazila na 3.místo. Ale dostatek "nasyslených" bodů nás toho uchránil.

Konečně jsme se dostali až do finále a mohlo přijít vyhlášení: 1. místo SŠCR Rožnov p. Radhoštěm. (Vlahý potlesk). 2. místo naše škola reprezentovaná Kateřinou Bešikovou, Klárou Janouškovou a Vendulou Votýpkovou. (Bouřlivý potlesk, výskání a hvízdání). 3. místo ŠERC Žďár n. Sázavou. (Potlesk snad ani nestojí za řeč). Teď už jen vyhlášení individuálních výkonů a to:

1.disciplína: 3.

místo Vendula Votýpková (naše) 2. místo Lucie Hercová (ŠERC Žďár n. Sázavou) a první místo obsadila Bára Černá z SŠCR Rožnov p. Radhoštěm.

2.disciplína: 3. místo Jana Štěpánková (Gym. a SOŠ podnikatelská Náchod) 2. místo Monika Crkvová (Střed. tech. š. hl. m. Praha) a na zlatou příčku se dostala Kateřina Bešiková (naše)

3.disciplína: 3. místo Ondřej Loučka (ŠERC Jihlava) 2. místo Romana Zubíková (SŠCR Rožnov p. Radhoštěm) a pomyslnou zlatou medaili získala opět studentka naší školy Klára Janoušková.

Pan Tůma však při předávání diplomů musel poukázat na to, že jedna ze zlatých dívek měla být podle jeho slov za: „mozek skupiny“, což s přihlédnutím na její výstup a umístění očividně nebyla pravda. Takže ts, ts, ts, to se neříká. Hlavně o vítězi za individuální výkon.

No a přišlo udělování cen, což prvnímu družstvu vyneslo tři noci v jakémkoli OREA hotelu po celé republice, druhému dvě noci, třetímu jednu. Pak už si jenom vítězná družstva užila svých pět minut slávy a zas zpátky do školních lavic, kde se z nich opět stali normální studenti, na kterých si vyučující mohli vylévat zlost.

▪ Petr Koliáš

Státní maturity

Už z toho mám hlavu jak pátrací balón. Když někdy zhruba tak v květnu padlo rozhodnutí, že první, kdo okusí státní maturity, budou studenti zakončující své studium roku 2008/2009, tak jsme se my (tehdejší druháci) začali děsit a byli jsme zásadně proti tomu. Ale proč? Asi proto, že nám doopravdy nikdo neráčil říct, o co vlastně „go“, profesori sami nevěděli a ti „chytrolíni“, co to vymýšleli, neměla snahu někomu něco vysvětlovat. Jsme ve třetíku a pořád nevíme, jaké budeme mít maturity, v září se totiž začala šířit informace, že jakási politička (nebo kdo to byl, politice fakt nerozumím) je zásadně proti státním maturitám. Tehdy nám svítila malinkatá naděje, ale opravdu jen malinkatá...

No a můj názor? Opravdu nevím, možná, že bych byla pro, kdyby o nich věděla něco víc, ale takhle?! No a teď názory spolužáků z třetích ročníků:

- ✓ Je to pěkně trapný, kdyby bylo po mém, zrušila bych maturity úplně! (No, holka, tady máš asi fakt smůlu)
- ✓ Myslím si, že by nám to jen ztížili, a o to přece nejde.
- ✓ Nesouhlasím s nimi, protože o nich nic nevím. Je málo skutečných informací.
- ✓ Souhlasím. Doufám, že budou lehký.
- ✓ Nic o tom nevím. Měly by se odložit.
- ✓ Jsem proti. Nejdřív, ať si to napíšíou ti, co to vymysleli. Nevím, o co jim jde, výsledek bude stejně nulový.

A jako poslední se mi ke státním maturitám vyjádřil pan profesor Tůma: „Je to absolutní nesmysl, řízený neodpovědnými pracovníky, kteří nerozumějí školství. Největší odborníci, kteří jsou schopni tvořit maturitní zkoušky, jsou zkušení dlouhodobí pracovníci škol.“

▪ Monika Myšková

Kurz studené kuchyně

Jsme o rok starší a „parádičky“ a takové to „úplně super“ se znovu objevilo na naší škole. Dvacet studentů pod vedením Vladimíra Picky se v týdnu mezi 2. a 5. říjnem znovu zapojilo do posílení řad zručných gastronomů naší školy.

První den byl zahájen proslovem našeho pana ředitele, Otakara Špetlíka. Následovaly hodiny teorie a po probrání látky jsme přešli k samostatnému vytváření kanapek a chlebičků. Příprava salátů, pěn a samostatných ozdob zabrala čas a místo v žaludku. Další dny se odehrály ve znamení galantín, kapes, aspiků, sýrových rolád a plněných

hermelínů. Samostatný obdiv si zasloužil dekorovaný krocan a výrobky z rybích mas v čele s humrem.

Hlavní důraz byl na dekorování jednotlivých výrobků a připravených mís, které byly také v závěrečné praktické zkoušce spolu s znalostmi probrané látky. Jídla bylo dost, na výrobu pěn bylo zapotřebí ohromné množství másla, masné výrobky o celkové hmotnosti přesahující deset kilogramů.

Věřte, že kurz nebyl náročný jen z hlediska výroby. Také vypukla válka mezi studenty. Kulkami či dělostřeleckými granáty se stala samotná pěna a když i ta došla, zahájila se palba slanečkovým salátem. Plesknutím hovězího jazyka přímo do úst to skončilo.

Zakončení celého kurzu se konalo v místech cvičné restaurace v budově školy, kde byly předány diplomy uznávané v celé Evropě. Tím byl zahájen raut pro rodiče, kamarády a známé.

▪ Daniel Diessner

Fotbalový turnaj

Dne 4. října 2006, v deštivém a chladném dopoledni, se konal na turnovském gymnáziu fotbalový turnaj. Sešli jsme se v sestavě, kterou vybral pan Melichar (Tomáš Bárta: A1, Vojta Bočok: A2, Michal Kraus, Daniel Dlouhý: A3, Marek Pečínka: H1A, Jindřich Jelínek, Jiří Kraus: H3A, Michal Híř: H3B, Filip Janda: H4A). Zúčastnilo se ho celkem sedm středních škol. Turnaj byl rozdělen do dvou skupin. Jedna po čtyřech mužstvech a druhá po třech. Naše škola byla v té skupině po třech.

Na začátku, po převlečení, samozřejmě nesmělo chybět rozcvičení a nastoupení na zahájení. Tam nás seznámili s pravidly. Následoval první zápas, to jsme měli ještě volno, jelikož hrála první skupina. No konečně závěrečný hvizd a my jdeme na to. Učitel udělal dvě „pětky“. Po nějaké hoďce, či dvou jsme měli odehranou skupinu s plným počtem bodů a krásným skóre. Nastalo semifinále, kdy jsme hráli s druhým z druhé skupiny. To byl těžký zápas, hráli jsme totiž nerozhodně a došlo na penalty. Kopali tři hráči na každé straně. Poslední penaltou, kdy se balon dotknul sítě, se rozhodlo, že postupujeme do finále.

Všichni jsme byli hodně šťastní. Jako poslední

zápas, co se hrál, bylo samozřejmě finále. Nebyl to vůbec jednoduchý zápas, ale potvrdily se naše kvality a obětavost pro fotbal a vyhráli jsme celý turnaj. Nastalo vyhlášení a předání „nádherného a drahého“ beachvolejbalového balonu, který měl gympl schovaný někde ve sklepě☺.

Po tomto turnaji jsme měli postoupit někam dál, ale bohužel díky organizaci se k nám vůbec nedostalo, kdy a kde se to vlastně má konat. No jo, co se dá dělat, příští rok znovu prvenství obhájíme a pohlídáme si i turnaj, kam jsme měli postoupit.

▪ Michal Híř

Exkurze

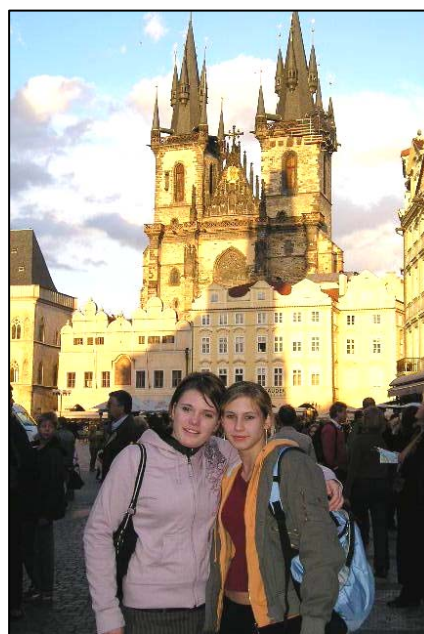
▪ Exkurze „Královská cesta“ se konala 19. října 2006. Za putováním po krásách naše hlavního města se vydali žáci čtvrtých ročníků. Ráno jsme se sešli před školou v 7:45 hod. a vydali se na cestu. Čekal nás perný, ale zajímavý den. Do Prahy jsme dorazili asi po hodině a půl. Dopoledne nás čekala prohlídka staré Prahy, co jsme viděli Vám snad ani říkat nebudu, však ve čtvrtém ročníku uvidíte sami! Odpoledne jsme se toulali po Karlově mostě, Nerudově ulici a také na Pražském hradě, ten se nám nejvíce líbil. To nejlepší na konec, přece hodinová individuální prohlídka, při které jsme prošmejdili různé obchody, kavárny a nějakou tu hospůdky jsme přece, nemohli vynechat. Po celý den jsme si pilně zapisovali poznámky, abychom byli u maturity chytřejší! Exkurze se celkově povedla a jsme rádi, že jsme ji mohli absolvovat, i když některé z nás to moc nebavilo, protože to už v dřívější době viděli! Za redakci přejeme maturantům, aby své pilně zapsané poznámky úspěšně využili! Exkurzi připravily maturantky **Zuzana Novotná** a **Klára Janoušová**.

▪ Beáta Klápšťová

▪ Na úterý 24.října 2006 připravily **Lucie Horáková** (H4A) a **Martina Dufková** (H4A) v rámci předmětu odborný seminář pro žáky 1. ročníku hotelové školy odbornou exkurzi. Její program zahrnoval prohlídku známého hradu Karlštejn, návštěvu pětithvězdičkových pražských hotelů Esplanade a President a procházku historickým centrem našeho hlavního města. Počasí vyšlo báječně a organizačně se klapalo, takže se účastníci domů vrátili spokojeni a plni zážitků a dojmů.

▪ Radek Drašnar

Rozhovor s bývalým studentem naší školy

Jméno: Jan

Příjmení: Košek

Datum narození: 16. 12. 1986, Turnov

Bydliště: Příšovice

Nynější škola: Vyšší odborná škola mezinárodního obchodu, OA Jablonec n. Nisou

Stýská se ti po naší škole? Proč?

Ano, protože je to nejtulnější prostředí, které jsem kdy poznal.

Co je na nové škole pozitivní a co naopak ne?

Stará budova, starý nábytek, škola se skládá ze dvou budov, musí se přecházet na výuku, ve škole se nenachází jídelna. Pozitivní je rozšíření znalostí.

Jak vypadá tvůj rozvrh?

Učí se jenom 4 dny, začátek výuky není stejnoměrný, delší volno mezi přednáškami. Vyhovuje mi.

Vyučování na VOŠ?

Nepíší se písemky, výuka probíhá v klidnějším duchu, přes rok se nezkouší, až na konci semestru jsou zkoušky nebo zápočty, 1 zkouška = 1 maturita

Jak vypadá tvůj všední den ve škole?

20 minut cesta do školy, 10 minut čekání na kantory, částečně věnování studiu, o volné hodině odchod ze školy do jiného prostředí ☺, pak jsou další přednášky a pak jedu domů.

Co děláš ve volném čase?

Volného času moc není, jelikož mám 2 brigády spojené se školou. A když zbyde, dívám se na film, chodím cvičit a připravuji se do školy.

Kdyby bylo po tvém, vrátil by jsi se k nám na školu?

Ano, ale nechtěl bych znova maturovat. Na OAHŠ je velice dobrý učitelský sbor, který se snaží naučit i slabého žáka – na VOŠ a vysoký to tak není.

Byla maturita těžká?

Do jisté míry byla těžká, hlavní roli hrály nervy, člověk se na ní musí učit celé 4 roky a ne

vše nechávat na poslední chvíli jako já ☺, když vidí snahu, jsou zkoušející učitelé při maturitě příjemní.

Nejhezčí a nejhorší zážitek na OAHŠ?

Nejhezčí: maturitní ples a pak výstup před maturitní komisí a dozvědění se o úspěchu u maturity. Nejhorší: zkoušení před tabulí a písemky z UCE, které jsem se byl línej učit, ale jsem rád, co mě učitelka naučila.

Nejlepší a nejhorší předmět?

Nejlepší: TV, EKO i když to tak nevypadalo. Nejhorší: jazyky.

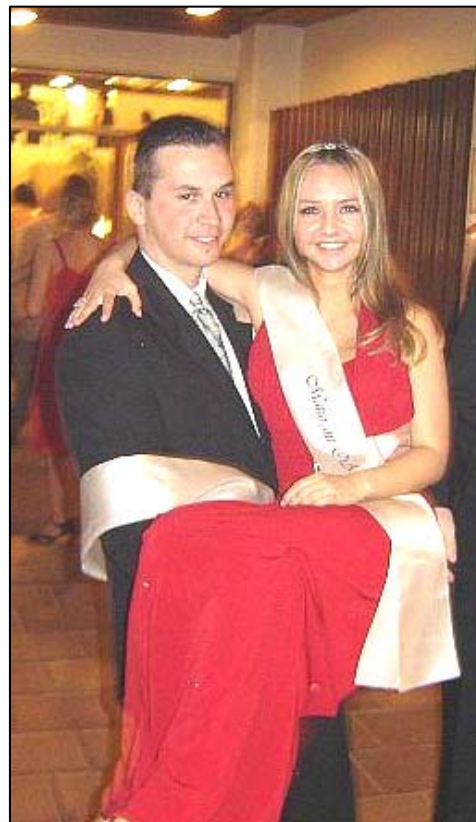
Učitelka, na kterou rád vzpomínáš?

Paní Šimáková.

Jsi spokojený s tím, co jsi v životě dokázal?

Ve studijním životě jsem zcela spokojen, maturita byl můj cíl, další škola je příjemný nadstandard. V osobním životě jsou věci, které mě mrzí. Víc to nechci rozebírat. Je ale i spousta hezkého.

▪ Aneta Havlíčková

Trophée Bohemia Sekt

9. ročníku prestižní juniorské sommeliérské soutěže Trophée Bohemia Sekt – Sommelier ČR 2006 se v úterý 17.října zúčastnily také žákyně naší školy – **Adéla Švarcová** (A3), **Lenka Tomová** (A3) a **Veronika Mašková** (H4B). V prostorách pražského hotelu Crowne Plaza nejprve absolvovaly vědomostní písemný test, degustaci a určení čtyř vzorků vín a servis sektu. Do finále pak postoupili z 28 účastníků soutěže 3 nejlepší, mezi nimiž byla také Veronika Mašková. Ta se nakonec po opravě nápojového lístku, výběru vín k pokrmům v menu, servisu sektu, dekantaci červeného vína a degustaci a určení dvou vzorků vín umístila na vynikajícím 2.místě.

▪ Radek Drašnar

Rozhovor s Veronikou Maškovou:

1. Kolik času jsi věnovala přípravě na soutěž?

Připravuji se průběžně už 2 a půl roku. Když je ve škole akce (myslím v restauraci apod.), tak tam funguji většinou jako sommeliér, tím trénuji a mám možnost ochutnat mnohem víc vín.

2. Jak se ti soutěž líbila celkově? Co by si na ní změnila?

Soutěž Trophée Bohemia sekt je vždycky super, protože uskupení Bohemia sekt je, jak určitě víte, jeden z největších výrobců šumivých a tichých vín u nás, a tak je to soutěž na vysoké úrovni. A co bych změnila? Asi sentimentalitu některých porotců...

3. Jezdíš na soutěže naší školy často? Je tohle tvůj první úspěch?

Nevím jestli je to často. Loni jsem byla asi na třech nebo čtyřech soutěžích, předloni asi na dvou. No medailový úspěch určitě, jen loni jsem byla o fous čtvrtá. Paní Dědková by vám mohla vyprávět.

4. S kolika zástupci jiných škol jsi soupeřila?

Bylo nás 28 ze 13 různých škol. Alespoň myslím☺

5. Jak si se stůhala připravovat na soutěž, když už tě co nevidět čeká maturita?

Ono to není tak hrozný. Prakticky jsem si párkrát zkusila servis vína a večer před soutěží jsem si pročetla zákon a zopakovala odrůdy.

6. Jaké to je umístit se na tak krásném místě? Jak si se cítila, když ses to dozvěděla?

Mno, trochu rozpačitě. Za tu dobu neúspěchů jsem se odnaučila očekávat medaile. Když mě pak vyhlásili do finále a potom ještě jako druhou, tak jsem nevěřila svým uším.

7. Co tě přimělo věnovat se sommeliérství?

V prváku jsem dělala seminární práci o vynálezu vína. A na konci roku už jsem pomáhala na řízené degustaci. A už to bylo. Ve druháku sommeliérství a šprtání vinařského zákona. A dál už to znáte☺...

8. Jaké víno konkrétně tobě chutná nejvíce?

Já osobně víno téměř nepiju. Spíš od každého ochutnávám. Ale mám ráda burčák a loni mě okouznil Cabernet Sauvignon, barrique myslím 2002....

9. O co jiného se dál zajímáš?

Zajímám se o výchovu dětí, hudbu, knížky, sport, focení, hraji divadlo a tak dál....☺

▪ Lucie Pokorná

Ekologický kurz H2A

V pondělí 4. 9 naše třída H2A jela až na některé výjimky na ekologičák. Ekologičák se konal v Horním Maršově u Pece pod Sněžkou na chatě Sever. Když jsme dorazili do Maršova a ubytovali jsme se, šli jsme na oběd a hráli různé hry jako třeba „mašinky“ (dva měli zavázané oči a jeden (strojvedoucí) „mašinku“ řídil). A takových her bylo několik, každá byla jiná a měla svůj význam. Pondělí uteklo rychle.

Následovalo úterý. Vstávání bylo kruté! Po snídani byl dopolední program... Tato hra nás bavila jmenovala se „fish bank“. Byli jsme rozdělení do skupinek a hráli jsme si na podnikatele. Potom jsme šli na oběd, po obědě následoval polední klid. Když

skončil polední klid, tak jsme šli lovit do řeky různé breberky. Každá skupina dostala batůžky, někdo si vzal „broďáky“: gumový obleček s holinkami. Když jsme nalovili breberky do zkumavek, zjistili PH vody, tak jsme šli zpátky na chatu. Kdo chtěl a měl broďáky, mohl jít po proudu řeky. Šla jsem taky... super zážitek! Úterý bylo zajímavé.

Středa.....výlet na Sněžku...pro někoho nezapomenutelný zážitek. Vyjeli jsme

brzy ráno v 8:30 do Pece pod Sněžkou, na Sněžku jsme šli hezky pěšky. Ve vysokých kopcích jsme ztráceli dech. Potili jsme se jak „vrata u chléva“ a když jsme zdolali Sněžku, tak jsme šli hned zpátky, protože nahoře mrholilo a nebylo vidět skoro ani na krok. Cesta zpátky byla lepší. Když jsme se celí unavení vrátili z výletu, byli jsme rádi, že jsme zdraví. Ale středa ještě neskončila: kdo chtěl, mohl si jít zkusit, jak se dojí kozičky☺. Toto jsem si nemohla nechat ujít. Byl to úžasný zážitek.

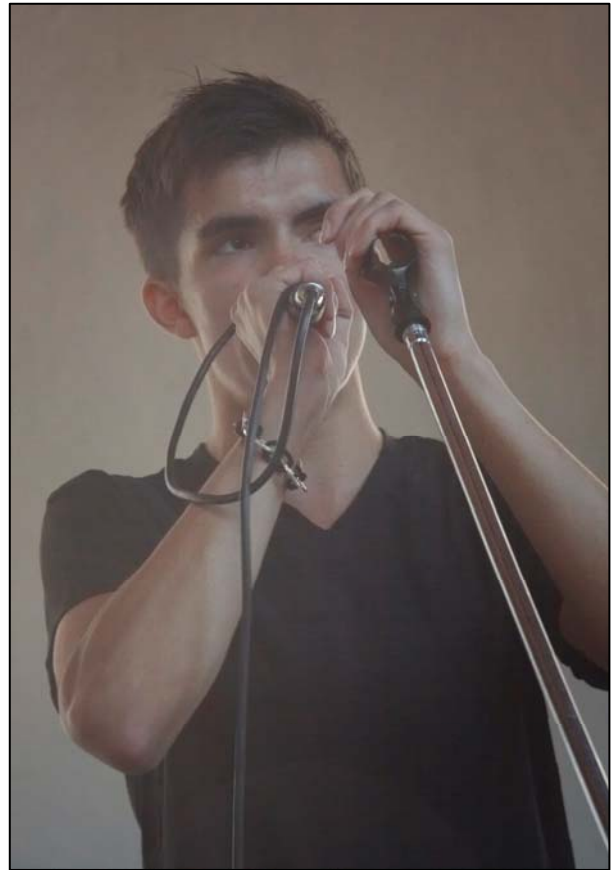
Bála jsem se, že té kozičce ublížím, ale měly „holky“ se mnou trpělivost. Když jsme podojili, tak se nám na mléko vrhla drzá koza a vypila to! Když jsme si všichni vyzkoušeli, jaké to je dojit kozy, tak jsem šli zpátky na chatu. Připadala jsem si jako koza: zapáchala jsem stejně. Středa...nezapomenutelný den.

Ve čtvrtek jsme byli polomrtví a nic se nám nechtělo dělat. Hráli jsme hry, u kterých jsme někteří pomalu usínali. O odpoledním klidu jsme si alespoň trochu odpočinuli. Čtvrtek utekl rychle.

Pátek- den odjezdu. Po snídaních jsme se dobalili, usedli do autobusu plní zážitků, myšlenek, her a dobrodružství. Ekologičák se mi mooc líbil.

▪ Andrea Škopánová

Jmenuji se Jakub Maruška, ještě jen tak tak žákem třetího ročníku naší školy ☺, redaktor časopisu, co právě držíte v rukách, a člověk s ohromným štěstím, které si začínám uvědomovat až teď. Každý z nás jako dítě měl nějaký sen, který se postupem času stával nereálným. Někdo chtěl být astronautem, vrcholovým sportovcem, princeznou (vid' Pepo D.?) a já jsem zpíval... Samozřejmě, že u mě jako u každého dítěte proběhla evoluce mých představ o budoucím povolání, ale vzpomínám, že snad nebyla chvíle, kdy bych nezpíval nebo alespoň nedělal něco tomu vzdáleně podobného. Jako malý školák jsem strašně chtěl do jisté televizní soutěže ve zpívání. Byla to taková dětská posedlost až fanatičnost. Všichni normální kluci toho věku kopali míčů do sousedům do oken, řezali se hlava nehlava, chodili hromadně hrát Playstation k sousedovi, když to byla novinka ☺. No a já jsem piloval na soutěž... Dodnes nevím, kdo mě přihlásil, ale moje dětský srdíčko bylo určitě to nešťastnější v ulici ☺. Jenže... přesně na den natáčení mého vystoupení se soutěž zrušila. Bylo to jako naschvál - prostě zrada. V době, kdy jsem byl malý kluk mě takové situace potkávaly pořád - vždycky, když jsem něco chtěl a dělal pro to cokoliv, nikdy to nevyšlo. Moje dětství bylo v tu chvíli vždycky nejhorší ☺. Potom jsem se zatvrdil, že už nikdy neotevřu zobák... Bylo to takové to dětské nafouknutí „že to prostě dělat nebudete“ ☺. Na celou soutěž mě připravovala jedna učitelka jménem Martina Brodská. Byla hoodně naštvaná, když jsem jí řekl, že už nikdy nepřijdu na hodinu - ať se nezlobí, že jsem zhrzen ☺. Učila mě zbytečně? No... na pár let se to zbytečně zdálo. Asi tak před dvěma roky jsem brouzдал netem a řekl jsem si, jestli ona ta učitelka tenkrát neměla web. A ono jo! Našel jsem si ho a napsal jí, že má dobré webovky a zeptal se jak jdou kšefty... Ani nevím, jak se to stalo, ale nabídla mi, že bych mohl zpívat na koncertě s žáky, které učí. Já jsem samozřejmě souhlasil a jen doufal, že se koncert nezruší, protože v té době to bylo stále normální - nic mi nevycházelo!!! Tentokrát to ale vyšlo! ☺. Od té doby jsem vystupoval snad na každém koncertě, který měli. Když skončil náš poslední společný koncert, Martina mi nabídla, že bychom mohli zpívat spolu jako

trio ještě s Petrem Benešem - taky bývalý žák. Po několikátýdenním dohadování, jsme se rozhodli „spojit hlasy“, jak říká Martina a věnovat spíš společným vystoupením než vystoupením s lidmi, kteří se stále učí zpívat. Trio vzniklo v červnu 2006 a jmenuje se Nefertity's voices. Název nic moc a abych pravdu řekl, tak i některé písničky, které zpíváme, mi vyloženě vadí, ale když stojím za mikrofonem, je to jediný moment v mém životě, kdy můžu absolutně vypnout, a za to jsem vděčný. Jezdíme koncertovat po klubech, hospodách, kulturních domech. V poslední době se mi zdá, že mi snad konečně

vychází můj dětský sen. Že to ale trvalo, co?

Zpíváme převzaté písničky, proto bych chtěl jednou stát na podiu sólo a dělat svoji hudbu. Dnes už

plánujeme koncerty na rok 2007 a plánujeme vydat CD. Jestli pak ti dva vědí co plánuju já? ☺

▪ **Jakub Maruška**

Tereza, 17

Životní trápení Životní trápení

Tereza je velmi pilná studentka, nosí samé 1 domů, ale poslední dobou jí to učení moc nevychází, často se kvůli škole hádá s matkou. Jednou to vše už ale přeteče a Tereza to nevydrží...

Kamila, 17

Je pilná studentka, ale poslední dobou jí to moc nejde ve škole, proto se hádá se svou matkou.

Je Terezy dobrá kamarádka, snaží se jí pomoci a podporovat, jak jen to jde...

Terka přijde domů ze školy...

Ahoj, co ve škole?

Ale nic. Dobrý.

A mamka se jí ptá opět na školu

Zase tvoje typická odpověď. Teď mi ukaž studenták

Hm

Terka dává mamce studenták

Mamka je našťvaná

Můžeš mi říct, co to je zase 3?

Já jsem na tu látku chyběla

Pohádají se...

Vždyť mě stejně nikam nepouštíš

To mě nezajímá. Zákaz PC, TV a budeš furt doma

Terka našťvaně brečí

Kamarádi jezdí na chaty, na diskotéky, furt někde jsou...

Mamka se rozčílí

Taky se podívej jak ti kamarádi dopadají, školou prolézají s odřenýma ušima

Druhý den ve škole...

Co ti je, Teri?

Ale, zase máma, furt se do mě naváží

Nechápu, proč už ji nepošleš někam

Vždyť je to přece moje máma...

No ale...

No právě, že to je tvoje máma. Ta tě bude mít ráda vždycky

Žádný ale. Musíš si prosadit svou, jinak si tu střední neužiješ

Když já nevím...

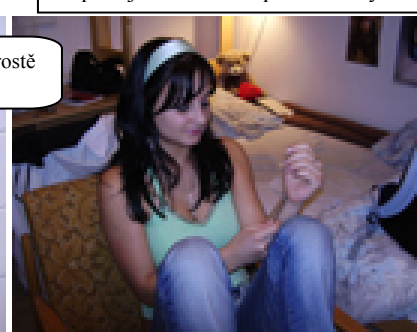
V pátek doma

Mami, můžu jít s Kamčou zítra na diskotéku?

V žádném případě, máš co opravovat, tak se budeš učit.

SEMTEX(T): Fotoromán

KONEC

▪ Aneta Alterová, Andrea Marečková

Petr Koliáš: Bratři VII.

Mírná světla pouličních lamp mdlé osvětlovala ulici a Pro i Vemt měli radost jako dosud nikdy. Neradovali se nahlas, to už se odnaučili. Ale vnitřně vnímali každý radostný záchvěv a mysleli na Hlavatého, jak se bude tvářit, až zjistí, že tam nejsou. Radost, luxus, který si nemůže dovolit každý. Vlastně málokdo málokdy. Chlapci byli po náročném dni unavení, tak si našli plachtu a provázek a vytvořili si provizorní stan. Jelikož Vemt měl ze záhadných důvodů u sebe sirky, tak zapálil oheň. Co víc ke šťastnému a spokojenému životu. Rozebírali spoustu věcí a šli spát až hodně pozdě na znamení konce bývalého režimu, kde večerka byla jasným zákonem. Tohle byla bezpochyby jedna z jejich nejšťastnějších nocí, rozhodně si nelámali hlavu s tím, jak seženou jídlo. Nakonec oba usnuli.

Ráno nastalo brzo, ale nikdo je nebil, ani nebudil, a tak vstali až kolem druhé hodiny polední. Proemu náhle spadla čelist, strčil do bratra a řekl: „Bratříčku, koukej, to sem ještě neviděl, to je nádhera.“ Vemt se podíval jeho směrem a náhle ustrnul též. Uviděl to, co mu včera halil noční stín. Před ním se rozprostírala rozlehlá údolí a hřebeny hor zarostlé stromy. Ani jeden nemohl odtrhnout oči. Jeden z bratrů se probral z transu a radostně zvolal: „Tam du, tam musím být.“ Na ta slova se rozběhl z kopce dolů s bratrem v patách. Jelikož byl začátek jara, o jídlo nebyla nouze. Snědli, co našli, ne vždy to dopadlo dobře, ale nikdy to neskončilo nějakými vážnějšími potížemi. Hlavně asi kvůli jejich neobvyklému instinktu, který je nutil jíst jen ty hnusné bobule, (i když ostatní vypadaly lákavěji) které už zkusili. Tak uplynulo půl roku, který Pro a Vemt procestovali. Nejhezčí půlrok v jejich životě skončil a začal nový. Jestli lepší, to posuďte sami.

Podzim začal přinášet mrazivé počasí a naši hrdinové vypadali jako bezdomovci. Zima a ubývající možnost nějak se zasytit je donutily stáhnout se zpět do města. Brzy přišli na zákon mrštnějšího, totiž na to, že čím mrštnější budu, tím spíš se najím. Nebyli to už rozhodně malí chlapci, vypadali skutečně o několik let starší, jejich

pohled byl světácký a tvrdý. Navzdory tomu všemu měli převážně dobrou náladu.

Jednou však, tuším že u stánku s ovocem: „Vemte, vem to, no, ten banán.“ „Vem si ho sám, já sem se fajnově naprásk tou konzervou.“ Pro přešel ke stánku a rychle mihnul rukou nad čerstvými banány. Nikdo to nemohl poznat, leda že by ho někdo pozorně sledoval. „Stůj zloději!“ A on ho někdo sledoval. „Kurva, fízl, zdrhej.“ Nebylo to poprvé, co je policista nachytil doslova na švestkách. Jak už byli zvyklí, rozdělili se a každý utíkal jiným směrem. Pro tyto případy měli smluvené místo, kde na sebe počkali. Pro utíkal ze všech sil, měl však o dosti kratší nohy než policista, a tak utíkal pomaleji. Nedařilo se mu zvýšit svůj náskok, náhle se ale po jeho pravé ruce objevila neznámá ulička. Pro neváhal a zahrnul do ní.

V tu chvíli se smýknul na ledu a letěl přímo po hlavě a zabrzdil bradou. Když se ohlédl zjistil, že policista u něj za chvíli bude. Už se nenamáhal vstát, věděl, že je to zbytečné. Nyní proklínal své hladké podrážky a nezapomněl ani na okap, který na ulici přiváděl vodu, která tu tak nevhodně zmrzla. Policista k němu přišel a snažil se Proa zvednout, ten však na tu chvíli čekal, a tak vystartoval. Policista po něm skočil a chytl ho za nohu. Pro zaklel. Nakonec policista vytáhl pouta a Proa spoutal. To Pro však nemohl přestát, až příliš mu to něco připomínalo. „Necukej se.“ řval policista. „Jakej stupeň?“ oplácel mu stejně hlasitě Pro a pořád to opakoval. Policista byl natolik vyveden z míry, že Proem smýknul, čímž ho umlčel a odvedl ho do auta se sirénami. Pro při nastupování ztuhl, jelikož v autě už na něj čekal Vemt s podlitým okem. Policista si přisedl ke svému kolegovi a poblahopřál mu za skvěle vykonanou práci. Pro se naklonil k Vemtovu a zašeptal: „To ti udělal? To byl druhej?“ „Ne, ne, to jak po mně skočil, upad sem a praštil se o hrazení.“ odpověděl rychle bratr. Oba chlapci se chovali velice neklidně, báli se. Není se také čemu divit.

Auto ujíždělo, ale nehoukalo, jeli celkem klidně. Po pár minutách dojeli k velké budově s nápisem hlásajícím: „Policie“. Pro se otřásl chladem, když vylézal, bylo mu v autě hrozně příjemně a malátně, takové teplo bylo jen v obchodních domech, odkud je většinou vyhodili. Policisté je rychle převedli přes ulici do budovy, která byla také velice pěkně vyhrátá. Policisté je provedli přes vrátnici až do jakési čekárny, tam už jeden policista stál a hlídal pár lidí sedících naproti němu. Byla tam banda chlapců jejich věku, nějaký starý pán a nějaká skoro nahá paní. Proa i Vemta posadili a odemkli jim ruce, pak oba odešli do místnosti, která byla za dveřmi s nápisem: „Výslechárna“.

Vemt se udiveně rozhlédl kolem, pak se naklonil k bratrovi a zašeptal mu: „Hele, támhle je napsaný výslechárna, myslíš, že tam po nás budou chtít, abysme něco napráskali na Hlavatého? Víš, jak to minule dopadlo.“ Pro se zamyslel, a pak pravil: „Ani náhodou, já už jím nic neřeknu.“ Vemt souhlasně přikývl hlavou. Pak se zadíval na chlapce naproti sobě. Jeden, dlouhý hubený Rezek, v šatech stejně roztrhaných a špinavých jako měl on sám, na něj zamrkal. Vemt se zamyslel, jestli se nemůže nic stát, když si k němu přisedne. Nakonec ho zvědavost přemohla a šel.

Poprosil dámu, která vedle něj seděla, aby se posunula, aby si mohl sednout. Dáma se na něj však otočila a s hrdelním smíchem mu odpověděla: „Nákej levnej sex, zlato?“ Pro se zvedl z lavice a šel k bratrovi, aby ho v případě nouze ochránil. Vemt nehnul brvou a hlasem, který považoval za vyrovnaný, se zeptal: „A co to jako je ten

sex?“ Žena se znovu zasmála a chtěla něco říct, když jí policista sebral vítr z plachet slovy: „No tak, osobo, krot' se, přestože sou to vandalové, sou to pořád děti.“ Žena se na něj podívala a znuděně pravila: „Možná by nějaký to potěšeníčko chtěl pan strážmistr.“ To už policistova dobrá vůle mávala sbalenými kufry a utíkala pryč: „To se mi snad jen zdá, tohle je obtěžování na prcovišti, urážení veřejného činitele atd.“ policista hodil po ženě výhružným pohledem. Rezekovi náhle bleskl hlavou nápad a tak řekl: „Hele, já bych si něco dal.“ Žena se znovu usmála a řekla: „Dobrá, pus, hádám, že nemáš na zaplacení, zaplatíš mi to potom. Kam pudem?“ Rezek ukázal na pánské WC. „Sem Dajana, to říkam vždycky, s váma

chlapama je to furt stejný. Tak pudem?“ „Vy nikam nepudete, vy pudete se mnou.“ Rozkřičel se policista a vzal ženu a táhl jí pryč. „Nikdo tady z toho nebude dělat bordel.“ Žena ještě zamávala Rezkovi, který zrovna vypadal nadmíru spokojeně, a pak ještě dodala: „Já věděla, že pán strážmistr si dá říct. Sem Dyjana, to...“ víc už nebylo slyšet, jelikož za ní i policistou se zavřely dveře vedoucí bůhví kam.

Vemt se konečně posadil a vedle něj i Proe. „Co to bylo s tou paní?“ vyzvídal Vemt. „Byla zdrogovaná, to je na tuty. Ale to je fuck,

teď vodsad' musíme vypadnout.“ „Co to je zdrogovaná a proč musíme vypadnout?“ Rezek se plácnul do čela a banda přísedících dětí se rozesmála: „Spadl si snad z Měsíce, že nevíš, co je zdrogovanéj, vodkud' seš?“ Vemt se zamyslel, ale Pro ho předběhl: „Narodili sme se u popelnice, mámu ani tátu asi nemáme.“ Rezkovi se po tváři roztáhl vítězný úsměv: „Takže jste z ulice? To je skvělý, patříte do nějakýho gangu?“ „Co je to gang?“ zeptal se Pro. „Jéžíš marjá, to je matroš. Beru to tak, že nepatříte, teď už patříte k nám. Pravidla si dohodnem pozděj. Musíme vodsad' vypadnout, protože jinak, ...hmm..., jinak nás za těma dveřma zabijou.“ vymýšlel si Rezek. „Kecáš, já sem si myslel, že dostanem nějakej stupeň, ale šestej, tomu nevěřim. A bude tam i Hlavatej, aby nás odvez zpátky?“ Rezek na něj nechápavě podíval a zeptal se: „Co sou to stupně? A kdo je Hlavatej? A kam si tě to chtěj odvízt?“ Pro se zasmál a aby vypadal drsnějš, dodal: „Jé myš darjá, to je mrož.“ Celá parta se rozesmála a v tu ránu se otevřely dveře. Nikdo nečekal a všichni se rozeběhli ven. Policista supěl za nimi a řval: „Vy smradi malý, až vás chytim, tak vás zastřelim.“ To chlapce přesvědčilo o pravdivosti Rezkových slov. Utíkali za partou ještě dlouho po tom, co bezprostřední nebezpečí pominulo. Parta v tu chvíli prolezla dírou ve zdi do polorozpadlé budovy. Pro i Vemt vlezli za nimi.

Rezek se zastavil až v druhém patře, podíval se na chlapce a pravil: „Protože jsme vám zachránili život, patříte do naší party. Vy budete makat na nás a my na vás. O vše se dělíme rovným dílem, ale šéfem sem tu já. Mé slovo je zákon. Ale nebojte, nikterak toho nezneužívám. No a už v tom nebudete sami.“ Pro i Vemt horečně přikyvovali a hltali každé Rezkovo slovo. „Teď ještě pár formalit. Tady máte nůž.“ Rezek se usmál a z rozpadlé zásuvky vyndal lovecké nože. „Opatrujte je jako oči v hlavě, je hrozně těžký je ukrást a i když se to nezdá, rákosáci maj voči všude.“ Bratři přijali vděčně nože a chtěli si je dát za opasek, jako jejich vůdce, ale ten je ihned rázně zastavil: „Ne, ne, ještě je musíte pokřtít. A udělat z nás všech své pokrevní bratry. Parto, vyndejte svoje žabykuchy a dem na věc.“ Celá parta ihned vytasila své nože a se zatvřelým výrazem se řízli do ruky. Pro se podíval na Vemta a s pokrčením ramen se říznul též. Rychlá ostrá bolest a už i Vemtovi crčel z ruky pramínek krve. „Tak, teď máte pokřtěný nože, teď ještě abysme byli bratři.“ Bratři se usmáli a s každým si vyměnili trochu krve. „Tak, teď ve vašich žilách koluje naše krev a v našich ta vaše. Viděl sem to ve Vinetůvi, když sem byl v bufíku čórovat. Teď se posaďte, hádám, že toho máte po dnešku dost, a my půjdem nakoupit. Zítřa ale už pomážete s náma.“

Bratři přešli k řadě pohodlných (pravda trochu plesnivých) gaučů a pohodlně se uvelebili. Pro ukázal na rádio v koutě, a zeptal se: „To je rádio? Viděl jsem ho u Petra.“ „No, že váháš. Je moje, ukradl mi ho tady ten frajer.“ Při těch slovech ukázal na chlapce po levé ruce, kterému se po rtech rozběhl široký úsměv. „A ten Petr, kdo to byl? Ale kašlete na to, až se vrátim musíte mi všecko vyprávět.“ S tím se otočil, zapnul rádio a odešel s ostatními chlapci ven. Pak se ještě vrátil a řekl: „Zapalte oheň, at' je tu teplo, až se vrátíme.“ Pro vstal a svědomitě zapálil oheň, jak mu poručil jeho nový šéf, a pak si sedl do křesla. Brzy se všude línula hudba z rádia a konejšivé teplo. Vemt se podíval na bratra a pravil: „Tak to vidíš, Vemte, vod tý doby, co nejsme v Černý vdově je nám moc fajn, mám pocit, že můžu úplně všechno.“ Pro se zamyslel, zívnu, a pak řekl: „Máš pravdu, taky to cejtím, ale víš, komu za to sme dlužný, takže se připrav, aby sme šéfa nerozzlobili a aby nás ještě nevyhnal.“ Vemt se usmál, zívnu také a usnul, brzy po něm i usnul i Pro.

Rozhovor s paní učitelkou Sudkovou

Datum narození?

Narodila jsem se někdy v březnu minulého století.

Znamení?

Ráda plavu v moři, takže ryby.

Bydliště?

Bydlím v Turnově blízko zámku, kousek od pivovaru (takže to mám kousek na točeného Rohozce ☺. Narodila jsem se ve škole, bydlím ve škole a ve škole i pracuji...

Jaké učíte předměty na naší škole?

Pouze TPP, takže vaření (které miluji) a věci spojené s ním.

Máte i jiné záliby mimo školu?

Moje velká záliba jsou metličky, dortíčky a jiné koníčky. Ale dávám i vzor (s mými kolegy) pro studenty, protože trávím čtyři víkendy v měsíci ve škole v Hradci a ještě se vzdělávám...

Víme o Vás, že jste skvělá kuchařka, takže musíte mít i nějaké certifikáty..

Mám jich spousty, i když pro kuchaře jich k dostání tolik není... Ale díky škole spolupracuji s programem LEONARD. (My můžeme některé certifikáty vidět před učebnou TPP a najdeme tam i německé)

Jakých soutěží jste se zúčastnila?

Především Gastro Junior.

Jak zvládáte nové studenty?

Čím dál hůř. Je to náročné... Sama nevím, jestli to je tím, že stárnu nebo tím, že doba jde rychle do předu a já jí nestačím (ani těm studentům) ☺.

A na závěr nám paní Sudková poradila **recept na domácí kremrolky**. Tady je recept:

Potřebujeme: 30 dkg hladké mouky
1 kostka Zlaté Hané
2 žloutky
2 lžice mléka
2 lžice octa

Vše zpracujeme do těsta. Necháme přes noc odležet. Druhý den těsto rozdělíme na tři díly, vyválíme z něho obdélník a po té rádýlkem uděláme proužky, které namotáme na formičky, potřeme je vajíčkem a zprudka pečeme.

Na sních potřebujeme: 6 bílků

20 dkg cukru moučka

Z bílků vyšleháme tuhý sních zpevněný cukrem.

dále potřebujeme 16 dkg cukru krupice

8 lžic vody

To svaříme „na nit“. Sních, který jsme si připravili zašleháme s horkou lávou (z cukru a vody). Upečené kremrolky naplníme sněhem a přejí Vám dobrou chuť!!!

Máte nějaké domácí mazlíčky?

Mám tři psy, kteří se jmenují – Rita, Dita, Dak. Dále mám kocoura Amiga, dvanáct slepičích slečen, jednoho kohouta, dva zakrslý králíky, dceru Kačenu a přítele Libora. (Paní Sudkové máme co závidět ☺.)

Spousta z nás ví, že máte dceru na naší škole. Je to pro ni jistě těžší než pro nás ostatní tady studovat.

Jak to zvládá?

Je to určitě veliký problém pro mě i pro ni. Na moji dceru se soustřeďuje více pozornosti... Ale věděla to, když sem šla. Kačka si ale myslela, že to bude lepší, když je na „akádě“ a já učím na „hotelovce“.

Chtěla byste ještě děti?

Biologicky to už není možné. Ale uvažovala jsem o adopci, jenže to bychom museli žít v jiných životních podmínkách... (nemyslete si, že paní Sudková žije jinak než my ostatní, ale má přespříliš práce a málo času...)

Chtěla bych se ještě zeptat, jestli jste pro státní maturity?

Podle mého jsou státní maturity zbytečné... (Paní učitelka má ráda studenty a přeje nám ty nejlepší maturity! Škoda jen, že o tom nemůže příliš rozhodovat...)

▪ Jindřiška Pilzová